

[Socialministeren]

bestemmelsen i straffelovens § 279 som efter bistandslovens § 21, ligesom der efter bistandslovens § 25 gælder en ubetinget tilbagebetalingspligt i sådanne tilfælde.

Det kan tilføjes, at de nuværende regler på disse punkter svarer til forsorgslovens regler, og at der derfor ikke er tale om, at mulighederne for misbrug er blevet større efter bistandsloven.

Som nævnt er socialministeriet ikke bekendt med, hvilke kommuners bistandskontorer, den pågældende rettede henvendelse til. Jeg vil søge at få dette opklaret og derefter rette henvendelse til disse.

Til *indenrigsministeren* (4/10 77) af:

Mølgaard (DR):

»Finder ministeren det rimeligt, at staten kun betaler 10 promille grundskyld til primærkommunen og 10 promille amtsgrundskyld for ejendomsbesiddelser uanset en højere lokalt fastsat grundskyldsydelse – og i Københavns kommune, der i særlig høj grad har arealer beslaglagt af statslige institutioner, endda kun 10 promille grundskyld som bidrag til dækning af de kommunale faciliteter, som man dog i høj grad trækker på, og kan ministeren samtidig oplyse det provenu, Københavns kommune således taber ved kun at opnå 10 promille af den statslige grundværdi årligt mod 45 promille af de øvrige arealer?«

(Spm. nr. 23).

Begrundelse.

På trods af at statsinstitutioner beslaglægger betydelige og værdifulde arealer rundt om i landet, men trækker på en lang række kommunale faciliteter såsom kloak-, vej- og mange andre anlæg direkte – og skoler og alle trafikmidler indirekte – yder staten kun en ringe grundskyld som bidrag til kommunernes fællesomkostninger. Særlig grelt virker dette i København. Tilmed sker der en skæv udvikling i befolkningssammensætningen i København, hvilket gør det sværere og sværere at klare kommunens økonomi, uanset den betydelige beskatning – som i øvrigt bidrager yderligere til den skæve udvikling ved at drive flere og flere skatteydere med nogen skatteevne og dertil svarende villakøbeevne ud i omegnskommunerne. På trods af

dette diskrimineres Københavns kommune i særlig grad af det gældende system, idet man end ikke tager konsekvensen af, at København både har primær- og sekundærkommunestatus. Efter spørgerens opfattelse bør denne særbyrde ved at huse statsinstitutioner ophøre overalt i landet – og først og fremmest i København, hvor diskriminationen er dobbelt.

Besvarelse (14/10 77):

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Når der i spørgsmålet generelt tales om, at der svares 10 promille i grundskyld af statens ejendomme, må jeg gøre opmærksom på, at offentlige ejendomme – og det gælder altså også statens ejendomme – normalt er fritaget for grundskyld i henhold til § 7 i den kommunale ejendomsskattelev.

Derimod kan vedkommende kommune og amtskommune i henhold til § 23 i samme lov påligne statens ejendomme dækningsafgift af den afgiftspligtige grundværdi med en promille, der andrager halvdelen af den almindelige grundskyldpromille, dog højst 10.

Det fremgår af den nævnte bestemmelse, at dækningsafgiften skal ses som et bidrag til de udgifter, sådanne ejendomme medfører for kommunen, såsom udgifter til veje, gader, parkeringspladser og brandvæsen, og dette forhold gør det også naturligt, at der i loven er fastsat en vis overgrænse for afgiften.

Dækningsafgiften er således af en noget anden karakter end grundskylden, som jo ikke er tænkt at skulle dække specielle kommunale udgifter, men hvis provenu på samme måde som provenuet af den kommunale indkomstskat går til dækning af kommunale udgifter i almindelighed.

Jeg finder det derfor ikke særlig illustrerende at sammenligne dækningsafgiften af statsejendomme i Københavns kommune med den grundskyld, der pålignes andre ejendomme i kommunen, da der som sagt er en væsensforskel mellem disse to former for ejendomsskatter.

I øvrigt kan det nævnes, at der ikke på landsbasis er den forskel mellem dækningsafgiften af statsejendomme og grundskylden af andre ejendomme, som tilfældet er i Københavns kommune, idet omkring halvdelen af